

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-176/18-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te sudske savjetnice Žanet Vidović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Z. z. j. z. K.-z. ž., Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe B. L. iz S. K. Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 25. listopada 2018.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje točaka 1. do 7. izreke rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/18-01/75, urbroj: 401-01/06-18-3 od 16. ožujka 2018.

II. Poništava se točka 8. izreke rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/18-01/75, urbroj: 401-01/06-18-3 od 16. ožujka 2018. u dijelu koji glasi „od dana primitka ovog rješenja“ te se određuje „od dana pravomoćnosti ovog rješenja“.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika poništava se rješenje istog tijela, broj: 01-4/2-2018 od 4. siječnja 2018. (točka 1. izreke), djelomično se odobrava B. L. pravo na pristup preslikama izrijekom navedenim dokumentima (točke 2, 3, 4. i 5. izreke), u pogledu podataka o isplatama troškova prijevoza na i s radnog mjesta T. J. predmet se vraća prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak (točka 6. izreke), odbacuje se zahtjev B. L. u pogledu traženja preslika odobrenja tužitelja T. J. za rad kod drugih pravnih/fizičkih osoba (točka 7. izreke), te se Z. z. j. z. K.-z. ž., ovdje tužitelju, nalaže da postupi sukladno točkama 2. do 6. izreke ovog rješenja u roku od 8 dana od dana primitka ovog rješenja (točka 8. izreke).

Tužitelj je protiv osporenog rješenja izjavio tužbu u kojoj navodi kako je u odnosu na naprijed navedeni zahtjev B. L., ovdje zainteresirane osobe, proveo test razmjernosti i javnog interesa te je utvrdio da nije ovlašten za davanje traženih podataka, jer bi omogućavanjem pristupa traženoj informaciji zakonom zaštićeni interes privatnosti i zaštite osobnih podataka bio ozbiljno povrijeđen te prevladava potreba zaštite navedenog prava nad javnim interesom. Osim toga, davanje traženih podataka odgovornu osobu tužitelja izložilo bi riziku od prekršajne odgovornosti za slučaj dostavljanja traženih podataka zainteresiranoj osobi, koja je te podatke zatražila. U bitnom, smatra

osporeno rješenje nezakonitim, pri čemu upire na odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj 25/13. i 85/15.-dalje: ZPPI), Zakona o radu („Narodne novine“, broj 93/14. i 127/17.), Zakona o zaštiti osobnih podataka („Narodne novine“, broj 103/03., 118/06., 41/08., 130/11. i 106/12.), kao i na Temeljni kolektivni ugovor za službenike i namještenike u javnim službama („Narodne novine“, broj 128/17.), koji je u primjeni od 1. prosinca 2017. te na novi način normira tajnost plaća u javnim službama tako da se javnost osigurava samo neposrednim uvidom sindikalnog povjerenika u plaće. S tim u vezi upire i na novčane kazne koje su citiranim propisima određene ako se osobni podaci daju drugim osobama. Mišljenja je da su informacije i dokumentacija koju zainteresirana osoba zahtjeva zaštićeni nizom propisa, osobito Zakonom o zaštiti osobnih podataka i Općom uredbom o zaštiti podataka (GDPR), a koji propisi, kao *lex specialis*, normiraju materiju zaštite osobnih podataka vezano za ocjenu da li je nešto osobni podatak, u koje se svrhe takav podatak može koristiti, na koji način te kome je dozvoljeno takve podatke otkrivati. Navedeni propisi je osobnim podatkom smatraju i samo ime i prezime osobe, kao i svaku informaciju koja se odnosi na identificiranu fizičku osobu ili fizičku osobu koja se može identificirati, a što osporeno rješenje također čini nezakonitim. Tužitelj smatra neosnovanom i interpretaciju postojanja javnog interesa, koju tuženik u svom rješenju navodi kao presudan razlog za donošenje odluke, budući je ravnatelj radnik temeljem ugovora o radu s tužiteljem te je po tome jednak svim ostalim radnicima. Navodeći i druge razloge tužitelj zaključuje kako je njegov stav izražen u prvostupanjskom rješenju, da se pristup traženoj informaciji ne može dozvoliti zbog zaštićenog interesa radnika te izvjesne prekršajne odgovornosti osobe koja je davatelj podataka, u skladu sa zakonom. S obzirom na izloženo, tužitelj predlaže ovom Sudu poništiti osporeno rješenje tuženika.

Tuženik, u odgovoru na tužbu, smatra tužbene navode neosnovanim. Ostaje u potpunosti kod osporenog rješenja iz razloga navedenih u obrazloženju tog rješenja, a, vezano za navode tužitelja da se u konkretnom slučaju radi o pogrešnoj interpretaciji ZPPI-a, upućuje na članak 5. stavak 1. točku 2. istog Zakona, sukladno kojem tužitelj nesporno predstavlja tijelo javne vlasti i obveznik je primjene ZPPI-a, pa pristup informacijama koje korisnici od njega traže može ograničiti samo sukladno odredbama članka 15. istog Zakona. Tuženik upire i na članak 8. stavak 1. te članak 18. stavak 5. ZPPI-a, koje sadržajno citira, navodeći da je u predmetnom slučaju utvrđeno kako se radi o tipskim ugovorima o radu, platnim listama, troškovima isplaćenim za službena putovanja, troškovima prijevoza, a omogućavanjem pristupa tim informacijama ne ulazi se u podatke koji mogu biti zaštićeni Zakonom o zaštiti osobnih podataka, nego se transparentno prikazuje trošenje sredstava tijela javne vlasti na zaposlene. Navodeći i druge razloge zbog kojih smatra da je osporeno rješenje na zakonu utemeljeno, tuženik upućuje i na presudu ovog Suda, posl.broj: UsII-117/16-7 od 16. kolovoza 2016., koja je donesena u sličnom slučaju, te u kojoj je potvrđeno stajalište tuženika kakvo je izraženo i u osporenom rješenju. S obzirom na sve izloženo, tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbu i potvrditi drugostupanjsko rješenje.

Zainteresirana osoba, u odgovoru na tužbu, ostaje kod svog zahtjeva za pristup informacijama od 30. studenog 2017., te predlaže Sudu da tužbu tužitelja odbije i izda novo rješenje kojom joj se u potpunosti omogućava dobivanje svih zatraženih informacija i dokumenata. Dodaje kako tužitelj u tužbi ne navodi utemeljene dokaze niti valjane razloge za uskratu dostave traženih informacija, već daje vlastito tumačenje nekih odredaba citiranih propisa, sve u cilju da ju onemogući u ostvarivanju njenih ustavom i zakonom zagarantiranih prava na tražene informacije.

Ovaj Sud je, sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), odgovor na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavio tužitelju, koji se na iste nije posebno očitovao.

Tužbeni zahtjev nije osnovan u dijelu kojim se pobijaju točke 1. do 7. izreke osporenog rješenja.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, pri čemu nije

vezan razlozima tužbe, ovaj Sud nalazi da tuženik pobijanim aktom, navedenim u točki I izreke ove presude, nije povrijedio zakon na štetu tužitelja, jer je za svoju odluku dao valjane, iscrpno i argumentirano obrazložene razloge, utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Naime, odredbom članka 15. stavka 2. točke 4. ZPPI-a propisano je da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji ako je informacija zaštićena zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka.

Prema odredbi članka 16. stavka 1. ZPPI-a, tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup informaciji, pored ostalog, iz članka 15. stavka 2. točke 4. ovoga Zakona, dužno je, prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa. Sukladno stavku 2. citirane zakonske odredbe, kod provođenja testa razmjernosti i javnog interesa tijelo javne vlasti dužno je utvrditi da li se pristup informaciji može ograničiti radi zaštite, između ostalog, interesa zaštićenog člankom 15. stavkom 2. točkom 4. ovoga Zakona, da li bi omogućavanjem pristupa traženoj informaciji u svakom pojedinom slučaju taj interes bio ozbiljno povrijeđen te da li prevladava potreba zaštite prava na ograničenje ili javni interes. Ako prevladava javni interes u odnosu na štetu po zaštićene interese, informacija će se učiniti dostupnom.

Razmatrajući sadržaj zahtjeva zainteresirane osobe za pristup informacijama, kao i podatke sveza spisa pribavljene u postupku povodom tog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. To stoga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je, pravilnom primjenom relevantnih odredaba mjerodavnog materijalnog prava citiranih u osporenom rješenju, osnovano zaključio da se ovdje radi o informacijama koje se odnose na zaposlenika tijela javne vlasti, sklopljene ugovore i potrošnju financijskih sredstava prvostupanjskog tijela (ovdje tužitelja) u odnosu na istog zaposlenika, isplatu plaće i drugih davanja, a za koje informacije nedvojbeno postoji javni interes.

Pri tomu je tuženik obrazložio razloge kojima se rukovodio zaključujući da u konkretnom slučaju prevladava javni interes za davanjem dijela zatraženih informacija zainteresiranoj osobi, uz ograničenje na pristup onim informacijama koje se odnose na osobne podatke zaposlenika tužitelja (OIB, adresa i sl.), a koje razloge prihvaća i ovaj Sud, jer su zasnovani na pravilnoj ocjeni dokaza provedenih u postupku te na pravilnom tumačenju relevantnih odredaba materijalnog prava primijenjenog u postupku. Kod toga se napominje da je osnovanost stajališta tuženika izraženih u osporenom rješenju ovaj Sud potvrdio već u više svojih presuda (primjerice presuda, poslovni broj: UsII-117/16 od 16. kolovoza 2016., broj UsII-304/17 od 21. ožujka 2018.), a na koju okolnost osnovano ukazuje i tuženik u odgovoru na tužbu.

Kako je, dakle, osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09.), to ovaj Sud nije našao osnove osporeno rješenje ocijeniti nezakonitim u odnosu na točke 1. do 7. izreke istog. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje tuženika utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

Međutim, ovaj Sud je ocijenio nezakonitom točku 8. izreke osporenog rješenja u dijelu kojim je određeno od kad počinje teći rok za postupanje tužitelja po odluci tuženika, jer je u tom dijelu nalog tuženika suprotan odredbi članka 26. stavka 1., u vezi članka 25. stavka 7. ZPPI-a. Naime, odredbom članka 26. stavka 1. ZPPI-a izričito je propisano da tužba protiv rješenja tuženika ima odgodni učinak ako je rješenjem omogućen pristup informaciji, a što je ovdje slučaj, zbog čega rok ostavljen osporenim rješenjem za pristup odobrenim informacijama ne može početi teći prije

pravomoćnosti tog rješenja.

Slijedom izloženog, a temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i 58. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, valjalo je odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 25. listopada 2018.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.